

Arrest

nr. 145 432 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. P. CLYMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, T. D., bent van Tibetaanse origine en u bent afkomstig uit de Volksrepubliek China. U werd geboren op 6 maart 1974 in het dorp Walanda in het district Tongo in de prefectuur Kardze in de provincie Sichuan en woonde daar tot 1996. U woonde daar met uw ouders, twee broers, schoonzus, neefjes en nichtjes. Uw vader en uw oudste broer zijn reeds overleden. De rest van uw familie verblijft nog steeds in uw geboortedorp. Uw vader was toezichter in een fabriek. Uw moeder werkte op het land. U ging niet naar school. Rond uw dertiende of veertiende werd u monnik in het klooster Tonkor in uw geboortedorp. In 1996 vertrok u naar Lhasa als pelgrim. U verbleef er ongeveer een jaar en een half. U huurde er een kamer en ging bij families bidden om voorspoed. In Lhasa gaf u onderdak aan Ngawang Tenzin, een monnik uit uw klooster uit uw geboortedorp die slogans als Free Tibet had aangebracht op muren in het dorp en vervolgens naar Lhasa was gevlucht. U werd door de politie gearresteerd en twee weken in de gevangenis vastgehouden waar u op een gewelddadige manier onder druk werd gezet

om hen informatie over Ngawang Tenzin te geven. U overtuigde hen ervan dat u niets wist over de verblijfplaats van Ngawang Tenzin en u werd vrijgelaten. De politie nam uw Chinese identiteitskaart af en ondervroeg u geregeld over Ngawang Tenzin. U slaagde erin een smokkelaar te regelen zodat Ngawang Tenzin naar India kon vluchten. Een tweetal maanden na uw vrijlating uit de gevangenis vertrok u met een smokkelaar naar Nepal van waaruit u via het Reception Center naar India reisde. Tussen 1997 en eind 2013 was u monnik in het Sera klooster in Mysore in de staat Karnataka. U verliet India omdat er discriminatie is en u niet kunt rekenen op de hulp van de Indiase autoriteiten. Verder haalt u aan dat India niet uw land is en dat het er niet veilig is. Voort wilde u terugkeren naar Tibet maar kon u hier op de Chinese ambassade geen documenten voor bekomen. U verliet India met een smokkelaar op 1 september 2013. U reisde via Rusland naar Polen. Van Polen reisde u door naar Nederland waar u enkele dagen verbleef alvorens naar België te reizen waar u op 6 september 2013 een asielaanvraag indiende.

Bij een terugkeer naar de Volksrepubliek China vreest u de Chinese autoriteiten omdat u onderdak bood aan Ngawang Tenzin.

U vreest een terugkeer naar India omdat u op illegale wijze het land verliet en dat u daarom niet kunt terugkeren of teruggestuurd zult worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw pagina in het 'Household Register', een origineel medisch boekje van Central Tibetan Administration (CTA), uw origineel 'Green Book', een originele bevestigingsbrief van CTA, een originele bevestigingsbrief van het klooster Sera, een originele brief van Daramsala Reception Center en tien originele foto's voor.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.2-3) en voorgelegde documenten ('Household Register', 'Green Book', ziekenboekje en de bevestigingsbrieven van de CTA, het Sera klooster en Dharamsala Reception Center) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T. D. geboren op 6 maart 1974 in het dorp Walanda in het district Tongo in de prefectuur Kardze in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. Zo verklaart u dat uw geboortedatum 6 maart 1974 is. Deze geboortedatum wordt ook vermeld in uw 'Household Register' (document 1) terwijl in uw 'Green Book' staat aangegeven dat u werd geboren op 3 april 1976 (document 3).

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS d.d.19 maart 2014 pp. 2-6, 12-13) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1997 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien verklaart u dat u in Tibet problemen ondervond met de politie vanwege uw hulp aan een kloostergenoot die slogans als Free Tibet op openbare plaatsen aanbracht (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp. 6-11) en blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw verblijf in het Sera klooster van 1997 tot 2013 en uw protestacties in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS vast dat u in 1997 in India arriveerde en er tussen 1997 en uw vertrek uit India op 1 september 2013 verbleef als monnik in het Sera klooster in Mysore in de staat Karnataka (CGVS d.d. 19 maart 2014 p. 14).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een

administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.14-15).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u bij de registratie van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u India verliet omdat u zich niet kon aanpassen aan het klimaat en vaak ziek werd (Vragenlijst CGVS d.d. 12 september 2014 vraag 5). Tijdens het gehoor bij het CGVS haalde u aan dat er in India geen asielprocedure bestaat, dat Tibetanen er het slachtoffer zijn van discriminatie en dat u niet vrij kan reizen (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.18-19,21). U verklaart dat u bij een terugkeer naar India een gevangenisstraf vreest omdat u niet meer over een RC beschikt (CGVS d.d. 19 maart 2014 p.21).

Wat betreft uw verklaring dat u een gevangenisstraf vreest bij terugkeer naar India omdat u geen RC meer heeft (CGVS d.d. 19 maart 2014 p.21), werd reeds opgemerkt dat Tibetanen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning kunnen bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC) en dat ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen en een RC kunnen bekomen. Wat betreft uw verklaring dat u niet vrij kunt reizen (CGVS d.d. 19 maart 2014 p.18) dient te worden gewezen op het feit dat het moeten aanvragen van een 'exit permit' om naar een andere regio te reizen vervelend kan zijn maar niet leidt tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd respectievelijk in de Vluchtelingenconventie en de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot uw verklaring dat er in India sprake is van discriminatie bijvoorbeeld dat Tibetanen moeten betalen voor petroleum terwijl Indiërs dit gratis krijgen en dat een rit in de riksha voor Tibetanen duurder is dan voor personen met de Indische nationaliteit (CGVS d.d. 19 maart 2014 p.18), wordt opgemerkt dat deze elementen niet kunnen worden beschouwd als een zodanig ernstige discriminatie dat deze zou leiden tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat zij u zouden blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade zoals aangegeven in de definitie van de subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet. Uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt dat u in alle vrijheid en voorzien van veel rechten in India kon verblijven. Tibetanen in India kunnen namelijk verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Uw verklaringen over de incidenten waarbij u betrokken was, namelijk een diefstal in uw kamer van een recorder en een Tibetaans tapijt en het incident waarbij u en een vriend werden bedreigd en bestolen (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.19), dient te worden opgemerkt dat hier sprake is van louter criminele feiten die geen verband houden met de gronden van vervolging die worden bepaald in de Vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u bij de diefstal van uw recorder en Tibetaans tapijt kon rekenen op de steun van de Indiase politie die erin slaagde u de recorder terug te bezorgen (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.19).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

U verklaart dat u nooit over een IC heeft beschikt in India (CGVS d.d. 19 maart 2014 p.16). Dit is weinig aannemelijk.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. Uw verklaring dat u geen IC kon verkrijgen omdat u niet in India werd geboren (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.16-17) is niet geloofwaardig aangezien uit informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt dat ook Tibetanen die niet in India werden geboren er een reistitel kunnen bekomen. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. Zo verklaart dat u met een vals blauw Indisch paspoort reisde onder de naam Anyar (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.15-16). U weet echter niet de volledige naam die op het paspoort werd vermeld en u weet niet met welk visum u reisde (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.15-16). U weet niet met welke vliegtuigmaatschappij u reisde en u weet evenmin in welke stad in Rusland u een overstap maakte (CGVS d.d. 19 maart 2014 p.20). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. Verder is het niet geloofwaardig dat u verklaart dat u zelf uw identiteits- en reisdocumenten niet moest tonen ter controle in de luchthavens en dat een medewerker van de smokkelaar alle documenten toonde aangezien op luchthavens wordt verwacht dat de passagiers persoonlijk hun documenten voorleggen bij in- en uitreis (CGVS d.d. 19 maart 2014 p.20). Tot slot legt u geen ander document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Europa zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.300.300 Indische roepies dat u van vrienden moest lenen, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.16-17). Uw verklaring dat u geen IC kon verkrijgen omdat u niet beschikte over een geboortecertificaat dat aangeeft dat u in India werd geboren, overtuigt niet (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.16-17). Zoals reeds eerder werd opgemerkt blijkt uit informatie die aan het dossier werd toegevoegd dat ook Tibetanen die niet in India werden geboren er een IC kunnen bekomen. Het is in deze context dat ook weinig aannemelijk dat u via een smokkelaar een vals Indisch paspoort regelde in plaats van een IC aan te vragen.

Bovendien is uw verklaring dat u uw echte RC moest afgeven aan de autoriteiten terwijl u met uw vals paspoort een 'exit permit' aanvraag, weinig aannemelijk (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.16-17). Uw verklaring dat de officier werd omgekocht door de smokkelaar, is niet overtuigend (CGVS d.d. 19 maart 2014 pp.16-17). Het is niet geloofwaardig dat u uw echte RC moest afgeven aan de autoriteiten om een 'exit permit' voor een vals paspoort met een valse naam te bekomen. Uw verklaring dat u uw echte RC moest inleveren bij de autoriteiten om een 'exit permit' te bekomen, doet vermoeden dat u een IC op uw naam aanvraag om mee te reizen in plaats van een vals paspoort.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het

CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De kopie van uw pagina in het 'Household Register', uw origineel medisch boekje van CTA, uw origineel 'Green Book', de tien originele foto's, de originele brief van de CTA waarin wordt bevestigd dat u een Tibetaan bent die Tibet ontvluchtte en in 1998 in het Dharamsala Reception Center arriveerde en de originele brief van het Sera Klooster waarin wordt bevestigd dat u uit Tibet afkomstig bent en vijftien jaar lang monnik was in dit klooster, ondersteunen uw verklaringen over uw herkomst, uw identiteit en uw activiteiten in India. Deze elementen worden niet betwist door het CGVS.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen geschonden geachte wetsbepaling aan. Uit de toelichting bij het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker in wezen de materiële motiveringsplicht geschonden acht in samenlezing met artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog 6 stukken toe waaronder (i) een verklaring van het Reception Centre van Dharamsala, (ii) een verklaring van het Sera klooster, (iii) een attest bijlage 26 en (iv) een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste zestien jaar voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC). Verzoeker stelt nooit een reisdocument (IC) te hebben verkregen en zou daarop India via illegale weg met een vals paspoort verlaten hebben. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan die bewering, gezien i) verzoekers verklaring waarom hij niet aan een IC kon raken niet strookt met objectieve informatie en ii) verzoeker geheel onwetend was over de inhoud van het valse paspoort waarmee hij beweerdelijk heeft gereisd. Deze vaststellingen blijken uit de stukken in het administratief dossier. De commissaris-generaal kon er terecht van uit gaan dat aan verzoekers bewering nooit een IC te zijn uitgereikt door de Indiase overheid geen enkel geloof kan worden gehecht.

Hoe dan ook, uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen poging om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Na raadpleging van de stukken vervat in het administratief dossier (met name het rapport COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014), stelt de Raad vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zijn conclusie baseert, steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk zijn. Uit die informatie blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen poging om de betreffende bevindingen te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, noch met andersluidende objectieve informatie. Verzoeker stelt weliswaar dat "hij niet over een geldig identiteitsdocument beschikte", doch *sub* 2.3.2.1. werd reeds vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoeker nog stelt dat het hem "*niet toegelaten was vrij te reizen in India en hem telkens een "exit-permit" werd geweigerd*", merkt de Raad op dat dit blote beweringen zijn die worden tegengesproken door de bovenvermelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, en die door verzoeker op geen enkele wijze met objectieve stukken of informatie worden gestaafd.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij zijn asielaanvraag dat hij India verlaten heeft omdat hij aldaar het klimaat slecht verdroeg. Dit migratiemotief houdt op geen enkele wijze verband met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch met die voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij de commissaris-generaal vulde verzoeker dit motief aan met de bijkomende motieven dat er geen asielpcedure bestaat in India, hij er het slachtoffer was van discriminatie, hij er niet vrij kon reizen en bij terugkeer vreesde gevangenisstraf te moeten ondergaan omdat hij niet meer over een RC beschikt. Voor wat betreft de verblijfsrechtelijke toestand waarin verzoeker zal verkeren bij terugkeer, blijkt evenwel uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat verzoeker bij terugkeer zijn verblijfsstatuut opnieuw kan opnemen (*ibid.*). Uit diezelfde informatie blijkt geenszins dat verzoeker het risico zou lopen op gevangenis, noch dat zijn recht op reizen in India op enige wijze zou worden beknót, waardoor dit blote beweringen betreffen die op geen enkele wijze worden gestaafd. Wat betreft de discriminatie waarvan verzoeker beweerdelijk het slachtoffer zou zijn, stelt de Raad vast dat de concrete voorbeelden die hij daarvan aanhaalt, zoals het duurder aangerekend worden van goederen en diensten door Indiase staatsburgers, op zich onvoldoende zwaarwegend zijn om als 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking te nemen. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"*, dat zij er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele problemen gerelateerd aan discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER